VRIJDAG 3 MEI.

N°. 36. 1833.

SURINAAMSCHE COURANT.

MENGELWERK.

DE VORSTEN VAN DEN OUDEN EN VAN DEN NIEUWEN TIJD.

(*Vervolg en Slot van N°. 35.*)

2. Als Koning heeft de man, die aan het hoofd der regering geplaatst is, behoudens de pligten als mensch en burger, welke wij aanstipten, er nog andere te vervullen, die aan zijnen rang verknocht zijn. Zonder hoovaardig te wezen, behoort hij zekere achtbaarheid in zijn gelaat, zekere fierheid in zijne houding ten toon te spreiden. Zonder ongenaakbaar te wezen voor, of norsch en onheusch tegen degenen zijner onderdanen, die het wagen hem persoonlijk te naderen, voegt het hem, zich niet al te gemeenzaam met iedereen te maken; het voegt hem, altijd te doen gevoelen, dat hij Koning is. Zonder eene Aziatische pracht en weelde in zijn paleis, of wanneer hij uitrijdt, te doen schitteren, is het welvoegelijk, dat hij zich van meer dan burgerlijke staatsie omringe, en, met zekeren luister omgeven, zich aan de oogen zijner onderhoorigen vertoone. Wat in den burger als eene wijze spaarzaamheid zou geprezen worden, wordt in den Koning als eene overdrevene karigheid gelaakt; daarom moet deze ruimschoots verteringen maken, niet juist zijne behoeften in acht nemen, om aankoopen van meer- of minder belang te doen, er zich geenzins aan laten gelegen liggen, dat het onderhoud van zijn huis eene veel grooter som bedrage, dan daartoe, strikt genomen, zoude noodig zijn. De Koning moet wel geen moedwillige verkwister, maar een allezins onbekrompen en edelmoedig uitgever wezen. Trouwens, edelmoedig te zijn, is een der allervoornaamste vereischten in eenen Monarch, en een der pligten, die zich in de veelvuldigste takken versprieden. Het mag edelmoedig geheeten worden, wanneer de Vorst aan gestichten van liefdadigheid eene onbekrompene ondersteuning uit eigene schatten schenkt; wanneer hij tot het uitvoeren van nuttige werken, het graven van kanalen, het aanleggen van wegen, het oprigten van gedenkteekenen voor groote mannen, en wat van dien aard meer zij, van het zijne met eene milde hand bijdraagt; men mag het edelmoedig noemen, wanneer hij (in gevallen, waarin dit zonder zwakheid geschieden kan) aan schuldigen genade verleent, of hem persoonlijk aangedane beleedigingen vergeeft; men mag het te regt als eene edelmoedige daad beschouwen, wanneer de Vorst, zijn persoonlijk belang ter zijde stellende, ter liefde van zijn volk en ter bevordering van het welzijn zijner onderzaten, van eene (anders voor hem wenschelijke) vermeerdering van magt, of vergrooting van inkomsten, afstand doet. Er kunnen gevallen bestaan, waarin het hem meer eer zal geven, een klein land te beheerschen, een bepaald inkomen te genieten, ja met een' minderen titel, dan dien van Koning, zich te vergenoegen, dan te stijgen in magt, rijkdom en rang. Waar het gevoel als mensch zich in den Vorst in tegenstrijdigheid vertoont met het gevoel als Hoofd van den Staat, gelooven wij veiliglijk te kunnen zeggen, dat het gevoel als Koning de overhand behouden moet. Groot als mensch kan ieder burger, zelfs in den geringsten stand, schoon dit door anderen niet erkend, niet geweten worde, in het alziend oog der Godheid wezen; maar groot als Koning kan de mensch, in zulk eenen stand geplaatst, in het verborgen niet zijn. Zijn pligt als Koning moet hem de eer, om als zoodaning groot genoemd te kunnen worden, doen verkiezen boven het eigen gevoel van het genoegen, om als mensch groot te zijn. Trouwens, volgens de schets, welke wij van het vereischte in eenen Vorst als mensch en burger en als Koning gegeven hebben, vloeijen de twee karakters zoodanig ineen, dat het welligt niet mogelijk voor denzelfden persoon zoude wezen, groot als Koning en niet als mensch, of groot als mensch en niet als Koning te wezen; want men zal toch gemakkelijk begrijpen, dat wij het woord groot in den zin van edel, goed, voortreffelijk, en geenzins in dien van overwinnend, bij uitstek magtig, of eene despotieke wijze van regeren aanduidende, hebben willen bezigen.

Is het ons gelukt, naar waarheid te schetsen het onderscheid tusschen eenen Koning van den ouden en eenen van den nieuwen tijd, en te doen zien, hoe veel meer overeenkomstig met het wezen der zaak het oogpunt is, waaruit de Vorsten thans beschouwd worden, dan het licht, waarin men hen in vroegere dagen stelde; zoo zal het wel van zelve spreken, dat de Koningen van onzen tijd, wanneer zij de opgenoemde pligten vervullen, althans even zoo veel, zoo niet ongelijk veel meer aanspraak op de achting en den eerbied hunner landgenooten hebben, dan de Monarchen van vorige eeuwen hadden. Of hun die achting en die eerbied, die den wederkeerigen pligt van het volk jegens den Vorst uitmaken, worden toegedragen, is eene andere vraag, op welke wij, om der waarheid getrouw te blijven, ontkennend moeten antwoorden; maar daarvan dunkt ons de oorzaak te wezen, 1. dat er eene gisting onder de volken heerscht, waardoor zij tot nog toe vrijheid in losbandigheid, het handhaven hunner regten in het verkrachten van alle regten, ongedwongenheid in het verwerpen van alle billijke ondergeschiktheid zoeken, en 2. dat de meeste Koningen nog te weinig het oude kunnen vergeten, en zich voegen naar den geest dezer eeuw, zoodat zij steeds gehecht blijven aan oude gewoonten, versletene gebruiken en gewaande voorregten, die niet meer met den stand der dingen in overeenstemming zijn. Dan allengs, dit gelooven wij, zal de volksgisting bedaren, en zullen de Vorsten hunne ware belangen inzien, en begrijpen, dat, schoon hun tijd, om als halve Goden gediend, en, door vleijers omgeven, eigenlijk bedrogen en door een' valschen schijn verblind te worden, voorbij is, een gulden tijd, waarin zij, geacht, geëerd, van opregte vrienden omringd, over volken, die hunne regten kennen, maar de noodige ondergeschiktheid eerbiedigen, als vaders regeren zullen, voor hen aanbreekt. Maar welligt zijn hiertoe voorbeelden noodig; welligt is er thans geen Vorst, die beter dan onze Koning, en geen volk, dat beter dan het volk van oud Nederland een dier gewenschte voorbeelden geven kan. Onze Koning, in de school der tegenspoeden onderwezen, beantwoordt in vele opzigten aan de schets, die wij boven van een' goeden Koning gaven; hij vereenigd in zich vele deugden van mensch, burger, en Vorst. Niettemin heeft een groot gedeelte van de onder zijn bewind levende onderdanen zich schandelijk tegen hem vergrepen, noch meineed, noch verraad noch bedrog ontzien, om zich op de ondankbaarste wijze van hem los te rukken. Zijn belang, welligt zijn wensch, als mensch, zou in dit geval medebrengen, het eens bijeengevoegde grondgebied, en de aan deszelfs bezit verknochte rijkdommen, misschien ook titels, niet te verliezen, maar op alle mogelijke wijze weder aan zich te trekken; maar zijn belang als Koning eischt het tegendeel, omdat hij in het oog der wereld, en in de bladen der geschiedenis, als een groot man zal prijken, indien hij, alle heersch- en geld- en titelzucht verachtende, meer eer stelt in een beperkt gebied, in een bepaald inkomen, in den eenvoudigen titel van Souvereinen Vorst, van Hertog of van Graaf, gebied voerende over een land, waar eendragt en orde heerschen, en over een rustlievend en nijver volk, dat wel eene wettige vrijheid op prijs weet te schatten, maar tevens naar eisch onderworpen en gehoorzaam is, dan in het zwaaijen van het schepter, het bezit van overtollige schatten, en het voeren van den titel van Koning, in een verdeeld en muitziek land, over een onrustig, twistgierig en hem steeds lagen leggend volk. Hij geve dan het voorbeeld; hij kieze, om bij alle nageslachten een groot man te heeten; hij verwerpe de onwaardigen, hechte zich vast aan de getrouwen, en geniette zoo nog bij zijn leven de edele zelfvoldoening van, als mensch en als Vorst beide, al het mogelijk goede te hebben gesticht. — Het volk van het oude Nederland, dat alle billijke redenen van ontevredenheid ter zijde gesteld heeft, zoodra zijne bastaardbroederen opstonden tegen den wettigen Vorst; dat door een edel stilzwijgen lastertaal en beschimping beantwoord, zijne edelste loten afgestaan, en geene opofferingen van bloed of van geld ontzien heeft, om den troon te schragen; dat zich in massa gewapend en voor Vorst en Vaderland in de bres gesteld heeft; dat trouw gebleven is te midden van verleiding en gevaren, ja waarvan sommigen die trouw met het storten van hun heldenbloed vergezeld hebben, iets dat alle anderen in dezelfde omstandigheden ook zouden hebben gedaan, of doen zouden; dat volk, hetwelk reeds blinkt als eene parel aan de kroon van Europa, en de vreemde volken hunnes ondanks tot bewondering dwingt, getrooste zich klein te wezen, en eene door de natuur misdeelde, geringe

plein gronds te beslaan; het blijve eensgezind, ordelievend, trouw aan een en pligt, standvastig in moed tegen den vijand van buiten, weldoende en zorgende voor de medelandgenooten: en dit gedrag zal een voorbeeld wezen waarvan de goede invloed op andere volken niet te berekenen is. Gelijk ééne graankorrel, in vette aarde gevallen, duizendvoudig vrucht voortbrengt, zoo zal dan welligt het voorbeeld van den Vorst, over een klein rijk, en van de bewoners van een klein land, vele groote Vorsten en groote natiën aangaande derzelver ware belangen verlichten, en brengen tot rust, tot orde en tot geluk. God geve, dat het zoo wezen moge, en zegene daartoe den Koning en het volk van het oude Nederland!

EENE VERGADERING DER METHODISTEN TE JEFFERSON-STAD, IN DEN STAAT VAN INDIANA, IN NOORD-AMERIKA.

Ik kwam te *Jefferson-stad*, en had gedurende mijn verblijf aldaar, gelegenheid, eene van de groote vergaderingen der *Methodisten* van de sekte van WESSELEY te bezoeken, die gehouden worden in de opene lucht. De plaats naderende, waar dezelve stond gehouden te worden, deed mij alreeds de menigte van paarden en rijtuigen, en der tenten in de ommestreken, ontwaren, welk een ontzaggelijke toevloed aldaar zou plaats hebben. In het midden van het plein was een vrij hoog gestoelte opgerigt voor den prediker. Vóór hem was eene ruimte van ongeveer dertig voet in het vierkant, voorzien van boomstammen, in den vorm van banken op rijen geplaatst, door eene afsluiting in twee deelen gescheiden, voor mannen en vrouwen. Deze ruimte was in het bijzonder geschikt voor hen, die door de Goddelijke genade getroffen waren, en die dezen staat der genade door gegil en stuiptrekkende bewegingen van allerlei aard openbaarden. Het gerucht, dat zij maakten, was zoo geweldig, dat ik, in weerwil van de ingespannenste aandacht, van de rede des predikers niets kon verstaan, dan eenige uitroepingen, zoo als: *heerlijkheid! heerlijkheid! magt! Jezus Christus!* en dergelijke. — Na verloop van *eenige uren* werd de dienst afgebroken, en de toehoorders verspreiden zich, om te gaan middagmalen. Sommige der bekeerden uitgeput door hun geschreeuw en trekkingen, werden gedragen naar afgezonderde tenten, en omringd door jongedochters, die zeer harmonieuze gezangen zongen. — Na den middag beklom een ander prediker den stoel, en de ruimte werd op nieuw vervuld door den bekeerden, of door hen, die het wenschten te worden. De redenaar sprak een zeer gemoedelijk gebed uit, hetwelk door de gansche vergadering in diepe stilte werd aangehoord, behalve dat de bekeerden van tijd tot tijd lange en luide verzuchtingen uitboezemden, verzeld van het woord *amen*. Het gebed werd gevolgd van eene preek. De leeraar kondigde zijnen hoorderen zijn naderend vertrek uit dit werelddeel aan, en dat hij gekomen was, om voor altijd afscheid van hen te nemen. Hij sprak vervolgens de grijsaards aan, hun herinnerende, dat, in het oogenblik dat zij en hij gereedstonden het aardsch verblijf te verlaten, zij niet konden nalaten met bekommering te denken aan hetgene er van de kerk zoude worden, wanneer zij niet meer waren. Alle de bejaarde mannen der vergadering beantwoordden zulks door luide zuchten en herhaald gehuil. De redenaar merkte verder aan, dat er onder zijne hoorders vele jonge mannen zich bevonden, en zeide: »Ik hoop, dat velen uwer zich zullen bekeeren, en zoo vele gidsen worden der vrome Christenschaar in het vervolg." Nieuwe kreten verhieven zich op deze vermaning. Eindelijk wendde hij zich tot dat gedeelte der ruimte, door de vrouwen bezet, en sprak: »Wat u betreft, mijne zusters!" ...... Oogenblikkelijk werd zijne stem verdoofd door eene losbarsting van uitroepingen en ongearticuleerd geschreeuw; de beroering was ten top gestegen, en de stuiptrekkende ligchaamsbewegingen en verdraaijingen werden geweldiger dan immer te voren. — Bij de nadering van den nacht keerden de meeste der toehoorders naar hunne tenten terug, en men ontstak groote vuren rondom het kamp. Eene diepe stilte volgde op het geraas van den dag; van tijd tot tijd hoorde men echter lieden schreeuwen, terwijl zij het veld doorliepen: »Ik was een groot zondaar, en stond om verdoemd te worden: maar nu ben ik bekeerd; eere en lof zij God!" — Met het aanbreken van den dag begonnen de gezangen van nieuws. Ten zeven ure trad een prediker wederom op het gestoelte, en de tooneelen van den vorigen dag werden vernieuwd. — Deze vergaderingen der *Methodisten* duren gemeenlijk verscheidene dagen; maar zij beginnen echter in miskrediet te geraken, dewijl zij aanleiding geven tot dusdanige wanorden, dat de regering genoodzaakt is geworden, dezelve, door maatregelen van voorzorg, te voorkomen; ook vindt men in den staat *Kentucky* vele *Methodisten*, die dezelve nimmer bijwonen, en zelfs openlijk afkeuren.

KOELBLOEDIGHEID.

THOMAS DOUGHBY, een Kapitein ter zee op DRAKE'S vloot, had tegen den Oppervlootvoogd eene zamenzwering gemaakt. DRAKE liet krijgsraad over hem houden, en hij werd veroordeeld onthoofd te worden. Vóór den geregtsdag nam DRAKE, tot teeken van verzoening wat hem personeel betrof, met DOUGHBY den avondmaaltijd. Op den dag zelven spijsde hij met al de Officieren, waaronder zich ook DOUGHBY bevond. Toen het uur gekomen was, zeide deze: *Admiraal, het is tijd; het begint duister te worden, de beul mogt anders niet goed toezien kunnen; mijn glas is leêg en ik ben gereed.* Zij stonden op. DOUGHBY knielde neder en onderging zijn vonnis.

ADVERTENTIEN.

De Surinaamsche Maatschappij van Weldadigheid, ter voldoening aan den inhoud van Art. 36 harer reglementaire bepalingen, eerdaags hare *vijfde* openbare Algemeene Vergadering zullende houden, ten einde verslag te doen van de werkzaamheden in het wederom afgeloopen tijdvak verrigt. Zoo heeft de ondergeteekende, als daartoe door het Algemeen Bestuur gemagtigd, de eer, zulks te brengen ter kennis zoo van de Leden der Maatschappij, als van het geëerde publiek.

Dit jaarlijksch feest zal gevierd worden op Donderdag den 9den dezer maand, des morgens ten 8½ ure, op de bovenzaal der Loge CONCORDIA, welk locaal door het Bestuur dier Achtbare Broederschap, ten dien einde, heuschelijk aan de Maatschappij is afgestaan.

Het Algemeen Bestuur noodigt zoowel alle Leden der Maatschappij, als de overige Ingezetenen dezer plaats, ten vriendelijkste uit, die vergadering bij te wonen, en door eene talrijke opkomst, die plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo, den 2 Mei 1833.

De Algemeene Secretaris,
N. G. VLIER.

De ondergeteekende brengt hiermede ter kennisse van de belanghebbenden, dat de *gewone Excercitie* met de BRANDSPUITEN, zal plaats hebben op aanstaande Zaturdag den 4den dezer, des morgens ten *half zes* uren.

Voorts dient tot narigt van zoodanige Ingezetenen, die met het fourneren van Slaven voor de Spuiten N°. 3 en 4 belast zijn, dat dezelve *provisioneel*, hunne Negers niet bij de exercitien behoeven te zenden, zullende dezelven nogthans, ingeval van Brand, volgens gewoonte moeten compareren.

Paramaribo den 3 Mei 1833.

De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

(16797) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op HEDEN den 3den Mei 1833, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Watermolenstraat*, bekend onder N°. 131 La. A.; aankomende ALEXANDER ELIAZER SALOMONS.

De *GROND Topibo*, cum annexis, aan de *Para Kreek*; aankomende J. H. FRANKE.

De Slaven: BERNHARD, SUSANNA, CHRISTINA, CORNELIS en JOSEPHINE; aankomende A. H VAN DER ZIEL.

Paramaribo, den 3 Mei 1833.

(16867) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen op Vrijdag, den 10den dezer, des namiddags ten *vier* uren, ter voorschrevene Kamer, door den Vendumeester J. E. LIJONS, publiek doen verkoopen: *Meubelaire Goederen*, *Mans-Kleederen*, eenig *Goud- en Zilvergeld*, enz. enz.; aankomende de Boedels: JAN PETRUS ROODENBEEK; PIETER LORENTZEN; MORDECHAIJ NAMIAS TORRES; J. A. ROBERTSON en de Vrije TROMPÉ van SLUIJTER.

Alsmede een extra groote *geelkoperen Papieren Trommel*; aankomende den Boedel H. W. KONING.

Verder: de Negerin LOUISA aankomende den Boedel M. M. MAROSÉ, wed. TH. ESSCHENBACH; en de Negerin MAGDALEENTJE, met hare Kinderen JAQUES en JACOBUS; aankomende den Boedel de Vrije KEA van TINGIE van VAN SON.

Paramaribo, den 3 Mei 1833.

C. A. FISCO,
2de Commies.

(16875) De *BIBLIOTHEEK* der Erven BROMET verplaats zijnde, ten Huize van den Heer M. ABRAHAMS; recommandeeren dezelve in de gunst van het Leesminnend Publiek.

(13527) Wordt te Koop aangeboden van de Houtgrond *de Vier Hendrikken*: 1½ duims en 1 duims *WANE PLANKEN*, van differente breedte en lengte, tegens 18 centen de □ voet. Adres bij J. H. REIJEG privé en qq.

(16891) Den ondergeteekende is van voornemens, voor eene korten tijd, deze Kolonie te verlaten.

Paramaribo, den 30 April 1833.

GEORGE BANKS.

(13522) Op Eerste Hijpotheek, op eene rente gevende *Suiker-Plantaadje*, wordt gevraagd eene somma van ƒ 14000 of meer; — adres ter dezer Drukkerij.

Paramaribo, den 2 Mei 1833.

SCHEEPS-TIJDING.

TE BRAAMSPUNT AANGEKOMEN:

Den 30sten April, het Nederlandsch Schip *Alexander*, Kapt. A. S. CASSIE, zijnde den 26 Maart jl. uit *Engeland* gezeild.

Idem, de Nd. Am. Brik *Fox*, Kapt. SAUNDERS, zijnde den 31sten Maart jl. van *Boston* gezeild.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.